

Prelatens brev (januari 2008)

Med dessa rader påminner biskop Javier Echevarría om att de kristna – med stor respekt för allas frihet – bör föra vidare sin tro, med sitt exempel och sina ord.

2008-01-16

Mina kära: Må Jesus bevara mina döttrar och söner!

Sedan den gångna 25 december talar allt till oss om Kristi födelse, Faderns eviga Ord, som blivit människa och

fötts av Jungfru Maria för att rädda oss. I länder med kristen tradition uttrycker folkets fromhet på många olika sätt glädjen inför detta förunderliga mysterium. Många män och kvinnor av god vilja, även icke-kristna, delar katolikers ideal av fred, rättvisa och solidaritet, vilka denna högtid framkallar. Detta utgör ytterligare ett bevis på hur Kristi budskap finner gensvar i de skapade varelsernas djupaste längtan.

Att denna längtan väcks har sin betydelse, framför allt i tider som idag, som kännetecknas av frånvaron av fred i många länder och av frid i många samveten. Trots detta, och bortom uppväckandet av denna längtan, är den avgörande punkten med julen just den händelse som vi firar. Den helige Fadern påminde om detta ett par dagar före högtiden: *Ljuset som upplyser våra liv uppenbarade sig för världen i Betlehem. Vägen som leder till vår*

mänsklighets fullhet uppenbarades för oss. Om man inte erkänner att Gud blev människa, vad har det då för betydelse att fira jul? Firandet töms på sitt innehåll. Framför allt vi kristna bör med en djup och uppriktig övertygelse på nytt framhäva sanningen om Kristi födelse och vittna inför alla om vad denna oerhörda gåva innebär, som är en rikedom inte bara för oss, utan för alla människor .

[1]

Julen får oss än en gång att konfronteras med hur brådskande det är att samarbeta med Kristus i utdelandet av återlösningens frukter. Herdarna i Betlehem är ett bra exempel på detta: efter att de skyndat till grottan, där de fann Maria och Josef och det nyfödda barnet som låg i krubban , återvände de till sitt vanliga arbete fulla av glädje. De vände tillbaka förnyade i sinnet och prisade och lovade Gud för vad de hade fått höra och se . De var

ivriga att berätta om denna goda nyhet för sina släktingar och grannar, så att *alla som hörde det häpnade över vad herdarna sade* . [2]
Och detta trots att de troligtvis var (som fallet är även idag) tillbakadragna, knappast konversationsbenägna personer.

När man erfar en stor glädje, känner man en önskan att berätta om den till de personer man umgås med. Detta gäller än mer då det handlar om det övernaturliga livet, som Jesus har kommit med till jorden. Detta är en lycka som man inte kan dölja, eftersom den kristna kallelsen, på grund av sitt själva väsen, medför behovet att verka apostoliskt. Glädjen över att ha blivit räddade av Gud får inte plats i ett hjärta enbart. **Den helige Augustinus säger att den som lyckas omvända en person kan vara säker på sin frälsning. Tänk då vad det innebär att få andra människor att slå följe**

**på Guds väg och hänge sig själva!
Det är något underbart! (...) För
det goda tenderar av egen kraft att
sprida sig. Om jag njuter av något
gott, kommer jag nödvändigtvis att
ha en verksam önskan att andra
tar del av denna samma lycka! [3]**

Trots detta har missuppfattningen
slagit rot på många platser att det
inte är passande att tala till andra
människor om ens egna religiösa
övertygelser. De säger att det innebär
att gå in på andras privatliv och
angripa deras integritet. Vi måste slå
tillbaka en sådan inställning och
själva alltid vara redo att ge besked
om vårt hopp i den kristna kallelsen,
[4] med uppriktig vilja att
frälsningens glada budskap
genklingar i våra släktingars,
vänners och bekantas öron.

Vi skall inte nöja oss med vårt
föredömes vittnesbörd, eftersom
föredömet enbart inte räcker, även

om det är outhärligt. Vi kan påminna oss om Herrens förebråelse mot dem som inte varnade folket om farorna med att tillbe främmande gudar: *Stummahundar är de, som inte kan skälla, de ligger och dåsar, de älskar att sova* . [5]

Mina döttrar och söner, låt oss vara på vår vakt så att vi inte förtjänar denna förebråelse från Herren: vi skulle då upphöra att vara *jordens salt och världen ljus* . [6] Och detta får inte hända. Får du din apostoliska iver att växa som om det handlade om en övernaturlig instinkt? Hur är din bön till Herren om att han på dina läppar lägger ett passande ord i dina dagliga samtal, även i de yrkesmässiga samtalen och när du kopplar av? Det gäller att tala till män och kvinnor om Guds nedsänkande som uppenbarats i Guds Sons ankomst till världen och om hur Herren förväntar sig att vi

bidrar till att förkunna hans budskap om kärlek, liv och fred.

För några veckor sedan gav Troskongregationen ut en Läromässig *anmärkning om några aspekter av evangeliseringen*, som Benedikt XVI rekommenderar alla troende att betrakta. [7] Bland annat påminner detta dokument om att »det inte är ett otillbörligt intrång att på ett hederligt sätt vägleda en persons förnuft och vilja till mötet med Kristus och hans evangelium, utan det är en tjänst som kan göra relationen mellan människor fruktbarare«. [8] Och till om med: »Den verksamhet genom vilken människan delger andra människor händelser och sanningar som är viktiga från en religiös synvinkel samt främjar ett gott mottagande av detta står inte bara i djup samklang med hur processen för mänsklig dialog, förkunnande och lärande är, utan svarar även till en annan viktig

antropologisk verklighet: det hör till människan att vilja få andra att delta i det goda man har.» [9]

I detta, som i allt, respekterar vi inte bara andras integritet och frihet, utan vi försvarar dem. Vi utesluter all form av våld. Vi har ett levande minne av den helige Josemarías förebild och lära, som sade: **Jag har alltid försvarat samvetenas frihet. Jag förstår mig inte på våld. Enligt min åsikt kan våld varken övertyga eller segra .** [10]

Jag kommer att tänka på hur vår Fader underströk detta. Kanske gjorde han det oftare när uppfattningen började sprida sig i vissa miljöer att det inte är nödvändigt att tala om vår tro med andra människor; att ens eget föredöme räcker. Den helige Josemaría reagerade med en apostolisk styrka mot denna inställning, vilken skulle ha kunnat

förlama Kyrkans missionsiver. Han sade konkret: **Det är nödvändigt att mina barn söker efter tillfällen att tala, att meddela dessa underverk som Herren har anförtrott åt oss. Närvaron räcker inte för att arbeta på ett kristet sätt . [11]**

När Andra vatikankonciliet närmade sig sitt slut, uppmuntrade vår grundare oss att sätta detta stora kyrkliga mötes stora lärdomar i verket. Han inbjöd oss att framför allt påminna människor offentligt och privat om den allmänna kallelsen till helighet och apostolat som konciliet förkunnade med kraft. Han uppmanade oss att med alla – katoliker och icke-katoliker, kristna och icke-kristna – upprätthålla ett uthålligt apostoliskt samtal grundat på sanning och kärlek. På detta sätt levde han ända intill slutet. Jag kommer ihåg hur han utnyttjade alla tillfällen att tjäna människor på detta sätt.

Det var tider då man ofta sade att det var bättre att inte utlägga den kristna tron för andra. Vissa ansåg till och med att dialog var ett slags samtal där det var nödvändigt att åsidosätta Kyrkans sanningar, som om vilken åsikt som helst om Gud eller de uppenbarade sanningarna vore lika giltig och äkta. I dessa omständigheter kommenterade den helige Josemaría med utgångspunkt i evangeliet de många exempel på hur Jesus Kristus predikade för eller samtalade med sina samtida. Han glädde sig också när han fastställde att kristna i alla tider har följt Mästarens förebild och uppträtt på samma sätt. **För att predika evangeliet förde de första tolv ett underbart samtal med alla de personer de mötte eller sökte upp på sina resor och när de vandrade omkring. Det skulle inte finnas någon Kyrka om apostlarna inte hade fört denna övernaturliga dialog med alla dessa människor.**

Det kristna apostolatet är nämligen endast detta: *ergo fides ex auditu, auditus autem per verbum Christi* (Rom 10:17), eftersom tron bygger på förkunnelsen och förkunnelsen bygger på Jesu Kristi ord . [12]

I sin senaste rundskrivelse om det kristna hoppet utlägger Påven denna lära skarpsinnigt. Med utgångspunkt i att iver efter helighet inte är något som går att överföra – ingen kan ersätta oss i vårt personliga gensvar till nåden – förklarar Benedikt XVI: *Förhållandet med Jesus är ett förhållande med Den som gav sitt eget liv för att rädda alla oss (jfr 1 Tim 2:6). Att vara i gemenskap med Jesus Kristus får oss att delta i hans vara till ”för alla” och får detta att bli vårt sätt att vara. Det förpliktar oss att vara för de andras skull . [13]* Här finner vi grunden som gör det nödvändigt att berätta om frälsningens glada budskap för

andra. Vår kallelse till att vara Guds barn mitt i världen kräver att vi inte uteslutande söker vår personliga helighet, utan att vi skall ge oss ut längs alla världens stigar för att göra dem till vägar som, över alla hinder, leder människorna till Herren. [14] Det står med fullständig säkerhet fast för oss att Herren vill att vi utökar vårt personliga apostolat genom vänskap och förtroligt samtal, eftersom det finns inneboende i det kall vi har tagit emot. Detta apostolat är kännetecknande för de kristna som genom sin gudomliga kallelse lever mitt i världen och särskilt dem som får sin andliga näring från Opus Dei.

Denna månad är det sjuttiofem år sedan den helige Josemaría gav en avgörande impuls till det apostoliska arbetet med ungdomar, vilket han hade arbetat med sedan Opus Deis grundande. Det var faktiskt lördagen den 21 januari 1933 då vår Fader för

första gången samlade en liten grupp ungdomar för att hålla ett föredrag om kristen utbildning för dem.

Vilken övernaturlig syn, vilka förhoppningar och vilken tillgivenhet hyste vår grundare inte då han började denna aktivitet! Trots allt – som han ofta berättade – kom det bara tre ungdomar till denna första cirkel, även om man tidigare hade talat med nio eller tio. Den helige Josemaría tappade inte modet. Han litade på Jungfruns och den helige Josefs förbön och anförtrodde detta arbete på nytt åt den helige ärkeängeln Rafael och den helige aposteln Johannes. Full av tro välsignade han dessa första med det allra heligaste sakramentet. Låt oss sakta betrakta hans ord: **När lektionen slutade, gick jag till kapellet med dessa ungdomar. Jag tog Herren i sakramentet i monstransen, höjde den, välsignade dessa tre..., och jag såg**

**trehundra, trehundra tusen,
trettio miljoner, tre miljarder...,
vita, svarta, gula, med all slags
hudfärg, med alla slags
kombinationer som den mänskliga
kärleken kan åstadkomma. Ändå
har jag kommit till korta, eftersom
det är en verklighet (...). Jag har
kommit till korta, eftersom Herren
har varit mycket mer generös . [15]**

Dagen därpå, söndagen den 22
januari, var det första
katekestillfället – ett outhärligt
medel i det apostoliska arbetet med
ungdomar, men även med andra
personer – dit några av de ungdomar
som vår Fader umgicks med kom. De
gick till en skola utanför Madrid, i
området Los Pinos, där en mängd
barn väntade. Grund- och
påbyggnadskurser, katekesen och
besöken till de fattiga och sjuka, som
vår grundare hade hållit på med
sedan en lång tid tillbaka, har varit
och kommer alltid att vara en fast

grund för detta apostolat, som, med
vår Faders ord, är **vår ögonsten** .

Tyngden och glädjen att få detta
apostolat att växa faller naturligtvis
främst på prelaturens unga
medlemmar och på dem som särskilt
fått detta uppdrag anförtrott åt dem.
Mina döttrar och söner, tänk på
Herrens förtroende för er, som i era
händer vill anförtro så många
ungdomar, som uppriktigt söker en
djupare mening med sitt liv, så att ni
kan forma dem som en konstnär
formar lera. Förbered cirklar och
lektioner i kristen utbildning väl. Be
den helige Ande att på era läppar
lägga en kraft som är medryckande,
och sätt beslutsamt i gång med att
tala med era vänner och starta en
apostolisk dialog som leder dem fram
till Kristus *suaviter et fortiter*
[16] ,milt och kraftfullt.

Det är mycket rörande att se hur
mycket Benedikt XVI understryker

att man behöver inbjuda ungdomar
att vara generösa, att närma sig
Herren mer, att följa Honom. Låt oss
viska detta till många och lita på den
helige Andes verkan och på
förmågan att hänge sig åt höga ideal,
som alltid är en egenskap hos
ungdomar, även om den ibland
verkar slumra i deras hjärtan.

Låt oss vända oss tillitsfullt till den
helige Rafael och den helige
Johannes, skyddshelgon för detta
arbete, och även till den helige
Josemaría, som inledde detta arbete
för så många år sedan. Ha i åtanke
att ni – vi – på detta sätt förbereder
Kyrkans framtid, samhällets kristna
framtid.

Med all kärlek välsignar er

er Fader

+ Javier

Rom den 1 januari 2008

[1] Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 19/12 2007.

[2] Jfr Luk. 2:16-20.

[3] Den helige Josemaría, Anteckningar tagna under ett samkväm, 29/12 1959.

[4] Jfr.1 Pet 3:15.

[5] Jes. 56:10.

[6] Matt. 5:13-14.

[7] Jfr. Benedikt XVI, Tal vid den allmänna audiensen, 19/12 2007.

[8] Troskongregationen, *Läromässig anmärkning om några aspekter av evangeliseringen* , 3/12 2007, nr 5.

[9] *Ibid.*, nr 7.

[10] Den helige Josemaría, *Conversaciones* , nr. 44.

[11] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under ett
samkväm, 25/8 1968.

[12] Den helige Josemaría, *Brev 24/10*
1965, nr. 13.

[13] Benedikt XVI, Encyklika *Spe*
Salvi, 30/11 2007, nr. 28.

[14] Den helige Josemaría, *När*
Kristus går förbi, nr. 120.

[15] Den helige Josemaría,
Anteckningar tagna under ett
samkväm, 19/2 1975.

[16] Jfr. Vis 8:1 (Vg).